

Geografia timpului

Nicolae Labiş

1. Palmele

Da, palmele-ntr-un an s-au mai asprit.
Sunt bătăături mai trainice pe ele.
Metalul ce durea la început
Le-a întărit, topindu-li-se-n piele.
Ele îmi cer mai multă încordare
Și cer gândirii proaspăt înțeles.
Cerința lor e mult mai hotărâtă
Când fruntea grea mi-o sprijină ades.

Încep să bag de seamă, în sfârșit,
Că multe îmi rămân neînțelese,
Că-n orice fapt sunt adevăruri mari
De care-odată nu părea să-mi pese.
Încep să simt înfriguratul chin
Al setei de-a cunoaște-aceste taine,
De a nutri spre ele-un dor flămând,
De-a le cunoaște pure, fără haine.

Cu ea și mâine-oi hoinări sub soare,
Vom fi noi doi, zburdalnici ori cumiți...
Dar mă mai mulțumesc și astăzi oare
Doar sărutări și-mbrățișări fierbinți?
Ades, în loc să cugete, ea râde,
Săruturile-năbușesc idei,
Totuși iubesc, încă iubesc frenetic,
Făptura ei și mersul lin al ei.

De mâine, răsuci-voi tot ce-a fost -
Iubirea va lua drum nou, ori piere.
Sunt sigur, ea mă va privi ciudat
Și lăcrăma-va, poate, în tăcere.
Îi va fi grea. Și mie-mi va fi greu.
Voi îndura, gândind ce-o să urmeze.
Când urci pe munte, truda ți-o înfrângi
Visând la piscuri, nalte metereze.

Schimb curgerea acum în plan intens:
Geografia timpului e-n față.
Epoca mea e-aici: câmpii și munți,
Diversitate vastă și măreață.
Sunt mii de râuri, unele curg drept,

Iar altele pe căi ocolitoare,
Și totuși toate se îndreaptă-acum
Spre marea mare, purificatoare.

Totu-mi părea întâi învălmășit.
Mergeam - dar unde, nu-mi pășase mie.
Știam că-s tânăr, că iubesc adânc
Tovarășii de muncă și mândrie,
Nu cunoșteam primejdiile mari
Și poate de aceea n-aveam teamă...
Frumos mai e să zbori! Dar ce frumos
E-atunci când zbori spre steaua ce te cheamă!4. Geografia timpului (2)

Trecând prin timp, îl însemnăm sub pas -
Așa îl reprimește universul.
Dar însuși timpul, când prin el pășim,
Ne schimbă tainic inima și mersul.
Nu bătrânețea,-n urmă alergând,
Spre moarte pasul cearcă să ni-l poarte,
Ci doar maturitatea crește-n noi
Și ne maturizăm până la moarte.

Din epocă, din zborul ei și-al meu,
Uzina e o parte, o arteră.
Nu fierbe-n doar fier și minereu,
Ci seve ce hrănesc această eră.
Pulsațiile ei se pot simți
Până și-n iarba fâșâind sub coaste -
Cu ele-amestecate se aud
Pulsațiile noastre furtunoase.